

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 161/06
01.06.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Слободана Дражића, председника већа, Јелене Боровац, Власте Јовановић, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", ради поништаја решења о престанку радног односа и враћању радника на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Сремској Митровици број Гж. 972/05 од 27.10.2005. године, у седници већа одржаној 1. јуна 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Сремској Митровици број Гж. 972/05 од 27. октобра 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Старој Пазови број П. 1291/05 од 10. маја 2005. године поништено је као незаконито решење туженог од 9.4.2003. године заведено под бројем 1167 којим је тужиоцу, а који је обављао послове вв код туженог отказан уговор о раду број 9208 од 9.9.2002. године те му је престао радни однос са даном 9.4.2003. године па је обавезан тужени да тужиоца врати на рад у року од 8 дана и распореди га на послове вв. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 56.625,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.5.2005. године па до исплате у року од 15 дана.

Пресудом Окружног суда у Сремској Митровици број Гж. 972/05 од 27. октобра 2005. године жалба туженог је усвојена па је преиначена наведена пресуда Општинског суда у Старој Пазови тако што је тужбени захтев тужиоца одбијен.

Против назначене пресуде Окружног суда у Сремској Митровици, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку није почињена битна повреда поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 125/04), а на коју повреду Врховни суд Србије пази по службеној дужности. Није почињена ни битна повреда поступка из члана 361. став 1. пред другостепеним судом (ревизијски разлог означен у члану 398. став 1. тачка 2. ЗПП), а на коју се ревизија позива, али не наводи разлоге у чему се та повреда састоји.

Из утврђених чињеница произилази да је тужилац био радник туженог на неодређено време на пословима вв. Дана 24.2.2003. године тужени је формирао комисију ради провере алкохолисаности запослених путем алко-метра те је 27.2.2003. године око 15,30 часова вршена провера алкохолисаности запослених. Тужилац је одбио да се подвргне тој провери. Пријаву о повреди радне обавезе против тужиоца поднео је

главни контролор дана 3.3.2003. године, а 25.3.2003. године тужени је тужиоцу упутио упозорење под бројем 963 као и допис синдикатима поводом доставе мишљења о одговорности тужиоца. Дана 8.4.2003. године тужилац је у Дому здравља у ГГ отворио боловање до 31.5.2003. године. Када је наредног дана 9.4.2003. године дошао код туженог да га извести о привременој спречености за рад, одбио је пријем решења којим му се отказује уговор о раду поводом чега је сачињена службена белешка. Решењем број 1167 тужиоцу је отказан уговор о раду са даном 9.4.2003. године.

На основу ових чињеница првостепени суд је закључио да је тужени правилно утврдио да је тужилац починио повреду на раду односно да је његово понашање било такво да више није могао да настави рад код туженог јер је супротно уговору о раду број 9208 који је закључен између парничних странака 9.9.2002. године одбио да се подвргне контроли путем алко-теста, али налази да чињеница што је тужилац био на боловању 9.4.2003. године када му је отказан уговор о раду има такав значај да му тужени није могао отказати уговор о раду.

Правилно је оценио другостепени суд да је пресуда првостепеног суда донета на основу погрешне примене материјалног права. Наиме, побијано решење тужени је донео на основу члана 101. став 1. тач. 3. и 4. Закона о раду ("Сл. гласник РС" број 70/2001) јер је утврђено да је тужилац учинио повреде радне дужности тиме што је одбио да се подвргне алко-тесту, а која повреда је установљена чланом 2. измена и допуна Колективног уговора туженог од 1.10.2002. године. Првостепени суд је погрешно применио одредбу члана 102. цитираног Закона којим је ставом 1. тачка 1. прописано да се оправданим разлогом за отказ уговора о раду у смислу члана 101. овог Закона не сматра привремена спреченост за рад услед болести, несреће на раду или професионалног обољења. Правилан је закључак другостепеног суда да чињеница што је тужилац био привремено спречен за рад није разлог да се не поступи према члану 101. Закона о раду с обзиром на то да су били испуњени сви услови јер је утврђено да је тужилац скривио учинио повреду радне обавезе.

Тужилац неосновано ревизијом побија пресуду Окружног суда износећи неприхватљив правни став и погрешно тумачи напред наведене законске одредбе. Не може се прихватити ни тврдња да првостепени суд није утврдио у чему се састојала кривица тј. повреда радне обавезе од стране тужиоца будући да је првостепени суд ову чињеницу у довољној мери расветлио и извео правилан закључак да је тужилац починио повреду радне дужности.

Из изнетих разлога Врховни суд Србије је ревизију тужиоца као неосновану одбио на основу члана 405. Закона о парничном поступку.

Председник већа – судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд